

Љиљана Стјепановић

Реч захвалности

Вук Стефановић Караџић. Вук. Име које је више од имена. Символ који је више од симбола. Признање на врху свих признања. Вук је име с којим смо одрасли, ишли у основну школу, ишли у средњу школу, ишли на факултете, ишли... Са Вуком смо постајали људи.

Поштовани скупе,

Као установа културе од националног значаја и баштиник културног континуитета, Културно-просветна заједница Србије, поред осталих значајних активности, ове године 53. пут додељује Вукову награду – трајни облик признања најистакнутијим организацијама, установама и појединцима за изузетан допринос развоју културе у Републици Србији и српском културном простору.

Ове године, Вукова награда припала је нама и учинила да нам овај дан остане трајно у сећању докле год смо живи и докле год се бавимо својим пословима за добробит земље у којој живимо и народа с којим и у коме живимо.

Осећам изузетан понос што са Вуковом наградом у рукама стојим данас пред вама, а заједно са мојим данашњим „колегама по награди“: Расин-

ским, Ђорђем, Драганом, Делфином, Југославом, Загорком, Елизабетом, Шеварлићем, Матицким, пред Народним позориштем из Ужица, Гимназијом из Сомбора и Основном школом из Липљана.

Такође, осећам изузетно захвалност пред вама који сте дошли да нам својим присуством увеличате овај дан, дан када смо примили Вукову награду. Не знам, истина, да ли се тај дан уопште може учини још већим, него што и овако јесте.

Али, оно што знам, то је да ћемо наставити, као и до сада, као и више него до сада, да свако у својој професији, било уметничкој или научној, чинимо све што можемо, да чинимо више него што можемо, да чинимо макар делић онога што је за Србију и српски народ чинио Вук Стефановић Караџић.

Ми његово дело не можемо да достигнемо, јер би нам за то била потребна два живота. Ми имамо један. Али, ако знамо зашто и зашта живимо тај један, он ће бити више него довољан.

А живимо га – за Србију!

Хвала вам.